

[Alsing Andersen.]

for Tysklands naboer. Det er nemlig svært at tænke sig, hvis den nuværende tilstand opretholdes, hvorledes Vesttyskland da skal kunne holdes afrustet fremefter, stående overfor et kommunistisk dirigeret Østtyskland, velbevæbnet med en stående hær på 100 000 kasernerede såkaldte politisoldater, udrustet med alle mulige moderne våben fra de letteste til de sværeste både til lands, til søs og i luften og ledet i stor udstrækning af gamle hitlerofficerer. Man kan ikke lade være at tænke på, hvor vanskeligt det må være, rent bortset fra ønsket om at oprette Europahæren, for Vesttyskland fortsat at ligge hen uden at prøve på at varetage sin egen sikkerhed. Det er vel også et spørgsmål, hvor længe USA, Frankrig og England vil føle sig forpligtet til at holde tropper til rådighed i Vesttyskland, uden at de 50 mill. mennesker, der bor i Vesttyskland, selv yder noget bidrag til forsvaret af deres eget område. Jeg peger på disse ting som kendsgerninger, der kan være bitre at erkende, men som vi er nødt til at tage i betragtning, når vi vil bedømme den udvikling, som kan komme til at foregå, hvis den nuværende tilstand i Østeuropa opretholdes.

Jeg ser da ikke rettere, end at Tysklands naboer vil have bedst garanti ved, at de tyske styrker indgår som et led i et fælles vesteuropæisk forsvar, i stedet for at der skulle blive tale om en selvstændig tysk styrke, som det ikke var muligt at føre kontrol med.

Man kan da rejse det spørgsmål, om det ikke var bedre at tilstræbe et afrustet Tyskland. Det spørgsmål er forståeligt efter de katastrofale ulykker, som tysk militarisme har forårsaget gennem de sidste hundrede år. Ikke mindst lige efter krigen var det en naturlig tankegang at forestille sig fremtidens Tyskland som et afrustet Tyskland, og det var helt naturligt, at den danske regerings memorandum af 31. januar 1947, der fik tilslutning fra rigsdagen, fremhævede dette ønske fra dansk side. Dengang var også de faktiske forudsætninger tilstede i Europa, eftersom næsten alle andre lande dengang som et resultat af krigen og den nazistiske besættelse stod uden egne militære magtmidler af betydning, og de forskellige lande nærrede heller ikke dengang

noget ønske om at oprette nye store militærapparater. De håbede på en nedrustet verden med kun sådanne magtmidler, som var nødvendige for at opretholde den internationale orden under FNs ledelse, og her passede selvfølgelig et afrustet Tyskland ind som en både ønskværdig og naturlig ting.

Men desværre eksisterer denne situation ikke mere, og det er der grund til at beklage. Når man vil se tingene i øjnene, bliver man nødt til at konstatere, at de forudsætninger, som dengang eksisterede, for at Tyskland kunne afrustes, ikke eksisterer i dette øjeblik. Simpelthen at gentage ønsket fra memorandummet af 1947 vil derfor efter min mening være at stille sig udenfor virkeligheden. Vi må se på de nu eksisterende forhold og se at få det bedst mulige ud af det også for vort land. Jeg mener da også, at Sovjetunionen i sin tid, den 10. marts 1952, i noten dengang netop tog sit udgangspunkt i de faktiske forhold, da man stillede forslag om en vis rustning for Tyskland. Det forslag er nu gentaget i Berlin; her er der jo ikke tale om noget afrustet Tyskland, men tværtimod om et Tyskland med de stridskræfter både til lands, til søs og i luften, som er nødvendige for et forsvar af Tyskland, og med den rustningsindustri, som er nødvendig for at betjene et sådant forsvarssystem. Hvis det virkelig skal være sådan, at Tyskland skal have et sådant forsvarsapparat, som er nødvendigt for landets forsvar i den nuværende situation, da der har fundet en så stærk oprustning sted rundt om Tyskland, kan det ikke være småting, der må blive tale om, og nogen tryghedsfølelse kan det i alt fald ikke give Tysklands naboer. Men det er altså et sådant forslag, der er stillet af den kommunistiske stormagt, og dette forslag har jo betydelig mere interesse til karakterisering af den virkelige situation i øjeblikket end den virkelighedsfjerne afrustningsresolution, som det danske kommunistparti sidste uge serverede for os her i folketinget, en resolution, som jo var i skærende modstrid med den opfattelse, Sovjetunionen har af den faktiske tilstand i øjeblikket.

Motivet til et forslag som dette fra Sovjetunionens side er vel blandt andet den samme betragtning, som også er gjort gældende fra de vestlige magters side under